

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 3.

Březen 2004

Obsah: Mons.J.Veselý, Sv.Josef, Dopis sv.Josefa, Ruth Hrušková, Dar, Mons.J.Veselý, Invokace ke sv.Josefovi, Prosba ke sv.Josefovi, Rafaela, Vyznání, B., K nejvyššímu cíli, (1), Eva Lopourová, Na ostrově, Naděje, J.M.Veselý OP, Tajemství Hory sv.Klimenta (1), Brněnská akademie duch.života ctih.Patrika Kužely OP, E.Lopourová, Stopy, Stvořitel, Ladislava Lopraisová, Ruth Hrušková, Hospic sv.Josefa, Přicházíme z dálky a do dálky jdeme, Zprávy

Svatý Josef

Když častokrát jsme ponořeni
do propastí minulých
ať prázdno tmy

nám ozařuje

Světlo patriarchů

A jestli na rozcestích

putování přítomného
před cílem jsme nedočkaví
příkladem svým nás povzbuzuj

Zrcadlo trpělivosti

Když strachujem se o zítřek

a v mlze nejistoty budoucí
naděje v duši ubývá
buď s námi statečný a věrný
vždy bdělý

Strážce Kristův

Mons.Josef Veselý

+

+

+

Poselství svatého Josefa

19.března

Milé dítě!

Jsem pěstounem Páně a vzorem dělníků. Tradičně si u mě připomínáš čtyři věci. Předně, že jsem spravedlivý, dále, že pocházím z Davidova rodu, pak jsem snoubencem Panny Marie a konečně pěstounem Ježíše Krista.

Jsem prostý muž z Nazareta, třebaže z dobrého rodu. Jsem vyučen tesařem. Mojžišův zákon ukládá každému muži vyučit se nějakému řemeslu, aby byl samostatný a uživil sebe i svou rodinu. To má význam

dodnes. Práci přispíváš k rozvoji celku, a také rosteš sám jako člověk. ALE TO není vše. Práci s Ježíšem a pro Ježíše rosteš jako dítě a přítel našeho věčného Otce. Tím šíříš Boží království ve světě

Stojím po boku Panny Marie. Jako Maria uchovává ve svém srdci velké tajemství, tak i já jsem tichý a mlčenlivý pracovník. Pokojně nazírám tajemství Vtělení Syna Božího. Oddaně sloužím tomu, který mi je svěřen do péče jako vlastní dítě, a své snoubence Marii, jejímuž panenství zušlechtěnému Duchem svatým věřím víc, než vlastním očím.

Jsem vzorem dělníků. Sloužím bez řečí. Tiše plním svěřený úkol. Bez ohledu na to, jaké je Tvé povolání, můžeš mě napodobovat v tom, že pracuji s Ježíšem a pro Ježíše.

Jistě k tomu máš předsevzetí. Tak co Ti chybí? To, že ani tento obrat k JK nemůžeš uskutečnit sám od sebe. Co Ti chybí? Čistota srdce, stav milosti a vědomé spojení s Bohem.

Říkáš si, že se ti to pěkně radí, když mám pořád s sebou Ježíše, kdežto ty nemůžeš pořád držet Ježíška v náručí. To je pravda. Ale ať jsi kdokoliv, můžeš a máš podnikat každé své dílo s myšlenkou na Ježíše, a se stejným záměrem je i dokončovat. A hlavně, méně počítej, kolik máš na kontě v bance a kolik Ti to vynese! Spíše dbej na to, abys každé dílo začínal s čistým srdcem a ve stavu milosti. Proto se soustavně očišťuj, protože při se práci zamažeš. Stále se svátostně směřuj s Bohem, abys dostal víc a víc darů Ducha svatého.

Když denně poctivě pracuješ pro Ježíše, rostou tím tvé zásluhy pro rozšíření Božího království v světě i v sobě. Možná, že Ti to nevynese moc peněz na kontě, ale zato získáš zásluhy pro Boží království. Poctivá práce s Ježíšem a pro Ježíše Tě vede k věčné blaženosti. Tvůj svatý Josef

+ + +

Dar

**Uměj dát a nejen brát
v životě se ti vrátí na stokrát.**

**Nečekej, že ti dárek někdo opětuje,
raduj se, když se ten druhý raduje.**

**Každý dobrý skutek bude na váhu dán,
a po zásluze spočítán.**

**Přemáhej zlo dobrem,
ať se stane tvým životním mottem!**

**Na paměti to vždy měj,
a uvidíš, jednou ti bude hej.**

Ruth Hrušková

+ + +

INVOKACE SE SV.JOSEFOVI

Obracíme se k tobě, sv.Josefe, s vědomím své zodpovědnosti za přítomnost i budoucnost, slavný potomku Davidův a Světlo patriarchů. Jako jsi byl spojen s Marií, tak uveď i nás do tohoto trvalého svazku přátelství, Snoubence Boží rodičky. A shlédni na rodiny, Záštito rodin - mužům vypros znamení jejich kněžství v rodinách - Hlavo Svaté Rodiny - ať jsou oporou svým manželkám a vzorem pro své děti.

V mládeži zapal touhu po hodnotách, vyplývajících ze spravedlnosti, statečnosti, moudrosti a čistoty, a uprostřed všech změn vypros nám to, co má pečet' neměnlivosti.

Vzore dělníků - vypros jim sílu k vytváření pozemských hodnot a k dotváření světa do krásnější podoby, ale i to, aby všechnu únavu a těžkosti spojené s prací dovedli přinášet Bohu jako každodenní oběť.

PROSBA KE SV.JOSEFOVI

Z krunýřů ledových

se svléká zem

Ty k jaru novému

zas otevíráš bránu

Buď při nás

v čase příhodném i zlém

až z nocí nejistých

se probudíme k ránu

a k dílu dobrému

paprskem naděje

nás stále

povzbuzuj !

Služebníkům Církve - propůjč hoblík a siročinu, aby s tebou vyrovnávali kdejakou pokřiveninu.
A nauč je chudobě - Milovníku chudoby, aby se zaposlouchali do Kristových slov na hoře a věřili v jejich pravdivost a moc.

Rozpomínej se též na nemocné a umírající, aby v těžkých chvílích života nezůstali sami.

A od zlých duchů nas ochraň - Postrachu zlých duchů - ať Boží zájmy a plány v nás i ve světě se plně uskuteční.

Ochránce církve svaté - k tobě volá Boží lid, ať církev vydává bohaté ovoce pro slávu Boží, pro spásu duší, pro mravní obnovu všech, kteří touží po trvalém štěstí, po spravedlnosti, lásce a pokoji.

Mons. Josef Veselý

+++

V Y Z N Á N Í

Já nechodil do škol básníků,

pročítat verše nemám ve zvyku,
s vyššími kruhy nejsem ve styku
a neovládám správnou techniku...

Však toužím **CELÝM SRDCEM** po Lásce mystiků

Mohutně hřmí - jak bouře v éteru

jásavý "Sanctus" sborů všech andělů !

Který z nich složil jen krásnou operu ?

Klekám - a pozvedám ruce mé po směru...

CELOU SVOU DUŠÍ žiji tu nádheru.

Tobě, můj bratře, teď a právě tady

zpívám o životě - bez strachu a vady,

o věčnosti - kterou si žiji v čase,

o radosti - kdy nesen v dlani zase -

CELOU SVOU MYSLÍ jen Jemu odevzdám se.

A Tobě, Bože ? - Pokorně děkuji

za každý okamžik, kdy jsem a miluji,

za všechno krásné, dílo požehnané

i srdce žal a dary odebrané -

CELOU SVOU SILOU MILUJI Tě, Pane.

Rafaela

+

+

+

K nejvyššímu cíli (1)

Ze všech sil

Zakoušíš trapné okamžiky, kdy se ti zdá, že je všechno marné?

Možná, že jako dělník prožíváš takové zhnusení. A jakýsi záłudný duch světa ti našeptává: "To na tebe doléhá odcizení. To všechno tomu, že tě někdo okrádá o část tvého díla."

Třeba jako zaměstnanec průmyslového podniku prožíváš strašný trapas, a říkáš si, že je to nejspíš kvůli tomu, že tvoje práce ve výrobní lince je rozdrobená na spoustu nesouvislých úkonů. Už už nevidíš ani

její začátek ani konec. Namlouváš si: "Tahle práce by se měla zrušit."

Možná, že jsi znechucen jako úředník a říkáš si: "To je zaručeně kvůli anonymitě úřadu, kde jeden sbírá nějaké doklady, aby je postoupil jinému úředníkovi k jejich skládání, a ten pak dalšímu k třídění, a ten zase jinému k jejich vyhodnocení, a ten zase dalšímu k vůli jejich archivování, a pak až poslední se věnuje jejich skartaci."

Třeba jako občan prožíváš něco odporného, a podléháš pokušení klamu, že je to jen proto, že tě neviditelný a bezejmenný stát bere jen jako neživé kolečko a šroubek a postupně tě docela vstřebává.

Snad si užíváš blahobytu či užíváš si dědictví po předcích, a přece tě na dně tvé bytosti hlodá jakýsi červík nespokojenosti, a ty si možná stěžuješ: "To je hrozné, když se že se vlastním přičiněním a svobodně nepodílím na tvorbě a zajištění tohoto bohatství."

Možná jsi přesycený konzument rozmanitých vymožeností spotřební společnosti a ty - uprostřed blahobytu - lamentuješ nad prožitkem nesmyslnosti své existence a vymlouváš se: "Jsem strašná oběť znásilňování svých potřeb rafinovanou nabídkou světa! Jsem hrozná oběť obtížnosti výběru toho pravého a nejlepšího z nepřehledného sortimentu nabídky zboží a služeb!"

Třeba jsi manažerem průmyslové společnosti a nemáš nouzi o práci, jenže ty přesto vzdycháš kvůli neustálému spěchu a shonu.

Možná jsi vzdělanec a honosíš se četnými akademickými tituly před jménem i za ním, a přesto prožíváš svůj život jako nesmyslný. Proč? Ty tvrdíš: "Jsem bez svého přičinění a proti své vůli vržen do víru světa."

Dušíčko rozervaná! Pobíháš bezradně a nemohoucně pobíhající od ničeho k ničemu. Všichni ti jenom ubližují. Žiješ na útěku před sebou samým. Víím, že jsi plný úzkosti, starosti, sklíčenosti a nezvládnutého napětí. Nevíš zhola nic o původu svého utrpení a vůbec už nic o tom, jak tomu čelit. Vymlouváš se na něco a na někoho jiného, než jsi sám.

Co je to shon? Jakékoli kvaltování je podle Komenského leda pro hovada dobré. Jsi v jednom kole? Stres je moderní maska tvé posedlosti bláznivým duchem světa. Vydal ses naplno všanc světu? Nediv se své únavě, znechucenosti, nudě, hnusu, zoufalství. A ty se divíš: Copak mohu vyskočit ze své kůže? Jak mám překročit vlastní stín? Kam jsem se poděl sobě samému? Sám si sobě nepomůžeš. Chceš-li se stát sebou samým, svěř se někomu, oddej se a zaslíb se tomu, o kom víš, že tě miluje a přeje ti dokonalou lásku a také ti ji opravdu dopřává. Rozhodně a bez okolků, upřímně a naplno se vydej za svou životní Hvězdou! Sotva objevíš tuto drahocennou perlu, dej za ni všechno co máš! Vyřešíš své obtíže, když se naplno dáš, zaslíbíš a obětuješ. Plnou parou a na plný plyn se vydej za životní Hvězdou! Proměň každý okamžik svého života v úplné službě a zaslíbenosti této své Lásce, Pravdě, Dobru a Kráse, této vrcholné skutečnosti! V zájmu sebezáchovy uznej a přijmi rytmus, který je ti přirozeně vlastní, rytmus denního bdění a nočního spánku! Ale to samo by nestačilo. Ještě ten svůj biorytmus povznes nad sebe sama, zušlechti ho a kultivuj. Jak? Pravidelnou důvěrnou rozmluvou se mnou. Není to nic těžkého. Jsem ti tak důvěrný a osobně blízký, že jsem ti blíží, než ty sám sobě. Odpověz mi, má lásko! Mluv se mnou! Neváhej a vtiskni každému okamžiku, jako i celému životu rytmus rozmluvy se mnou jako se svou vrcholnou, a přece tak osobně blízkou Hvězdou!

Nabízím ti vyšší pomoc. Všechno k povznesení tvého života a tvého času, ať vázaného prací, spánkem a opatrováním potřeb, nebo dočista volného. K účasti na tomto blaženém sdílení zvu nejen tebe, kdo se mi zaslubuješ na celý život a celým srdcem. Zvu i tebe, kdo k tomu jen přivoníš, abys žasl nad exotickou vůní mé společnosti. Rozhodně však právě tebe uprostřed celého lidstva den ode dne víc a více vtahuji do účasti na mém povznášení tvého života. Svou účastí, a to v souladu s tvým biorytmem a přirozeným založením povznáším každý okamžik tvého života k větší kvalitě. Kolik své bytosti vložíš do tohoto výsostného podniku, tolik ti jí zhodnotím.

Možná se někdo při jízdě spokojí s obyčejným benzínem, a je rád, mu to jede, Ale kdepak tobě. Tobě to nestačí. Chceš jezdit na lepší palivo. Toužíš uhánět naplno a stále rychleji, spolehlivěji a čistěji.

Možná, že se někdo omezuje na příležitostné setkání se mnou, totiž hlavně když mu teče do bot.

Ovšem kdepak tobě! Nechceš dělat nic napůl. Jsi ochoten se mnou jít tímto směrem úplně a důsledně. Tak se mi oddej a slavně zaslíb. Chci tě se všemi povoláními co nejvíce soustředit. Soustřeďuji tě i v tom nejtajemnějším a nejvznešenějším styku se mnou, totiž v duchovní rozmluvě se mnou.

A ty si říkáš: Nevím, co se stane, když se jednou provždy vzdám kvůli někomu svobody? Nezavřeš mě do klece? Říkáš si: Proč bych se měl zavazovat k povinnému zušlechtování v každém okamžiku života zvláštním spojením s někým jiným? Vrtá ti však hlavou červík nejistoty: A co když to snad má nějaký skrytý smysl?

Apoštol Pavel ti píše: *"Nevíte, že při běhu na závodišti sice všichni závodníci běží, ale cenu že získá"*

jenom jeden? Běžte tak, abyste jí dosáhli! Kdo se však chce zúčastnit nějakého závodu, zachováva ve všem zdrženlivost. Oni to dělají, aby získali věnec pomíjející, ale my věnec nepomíjející!" (1 Kor 9,24-25) Když se průkopnický vydáváš za svým životním cílem a podřizuješ se rytmu toho, co je ti přirozené, abys to s mým vyšším nadáním proměnil, a když vyrazíš plným plynem, abys dosáhl tohoto nepomíjejícího vítězství, stáváš se cestou, spojkou mezi mnou a světem. Proto od tebe chci, aby ses soustavně a naplno spojoval se mnou, a přitom působil jako mocný vír, vtahující ke mně každého na setkání, abys ho do sebe nasál a unášel za mnou vzhůru a jako vznešené a něžné tornádo. Kéž bys mi dopřál zastínit všechny ostatní tvé úkoly! Kéž by všechny tvé ostatní závazky se staly nanejvýše prostředky v tomto základním úkolu! Pak přivedeš ostatní ke mně a sneseš dosažené dary shůry a vyšší nadání do náruče každému na setkání! Proto tě tolikrát denně objímám ve svém náručí.

Nevídáno - neslycháno, že někdo pamatoval dobu, kdy by lidé odmítali vydat ze svého středu zástupce, aby se mi zvláštním způsobem zaslíbili. Nejsi to ty, kdo se řadíš mezi povolání. To já tě k tomu vedu. Vydávají tě tvoji lidé, tvoje rodina, tvůj národ, tvé pokolení. Uvolňují tě tvé dětské hry, mladistvé záliby, studentská láska. Uvolňují tě pro vyšší poslání. Nemohou mu odolat. Kvůli tomu je zastíňuji. Přitom tě zvu za svého zástupce a prostředníka. Proto jménem ostatních přinášíš oběť. A také jejich jménem sepni své ruce k intimní rozmluvě lidstva se mnou! Nebuď prostředníkem pro nic za nic! Podávej na nejvyšší místo to, co máš nejvzácnějšího, celé své srdce, plné lásky k mně i ke všemu tvorstvu! To není pro každého. Je to řemeslo urozených. K tomu tě napřed připravuji a vybavuji. Tak mi dej to, co ti dávám, a já ti za to dám sebe. Neváhej se mi naplno slavně zaslíbit, oddat a věnovat! To je cesta k vrcholnému šlechtictví, k povolání za následníka Krále králů. Můj svrchovaný majestát si zaslouží, abys mi, zvláště ty, můj vyvolený, kterého si k tomu oddělují od ostatních, podal oběť svého času a všeho ostatního. Zasloužím si, abys mi věnoval celý život, aby mi patřila každá tvá chvíle. To je ovšem ideál. Není snadno uskutečnitelný v poměrech tvého místa a doby, do kterých tě uzamykám. Nejsi však uzamknut do svého časoprostoru navěky. V lásce ke mně a svým bližním ti ponechávám úzký průchod. Zakusíš jeho rozšíření bez omezení, abys mi navěky patřil se vším, co jsi. Zatím zůstává čas k tomu nenaplněný. Proto tě mám v hrstce svých vyvolených, kteří každý okamžik svého života veršují rozmluvou se mnou. Tak s vyšším nadáním buduji ve tvém vnitřním prožitku času nerozbornou hráz proti neosobnímu zakoušení života. Tady nepoznáš cizotu ani nesmyslnost života, podléhajícího tělu a světu.

Každým dechem se samotná harmonie stvoření rozeznívá melodií touhy po vyvážení té hrozné jednostrannosti, že se někde spolčují odpůrci naší dobré věci a staví hradby hříchu znevažováním mých věrných i s mojí maličkostí. Raduj se! Patříš k slavnému šiku bohatýrů. Pozvedni korouhev na obranu těch nejlepších sil světa, které k sobě přitahují!

Lidé hodnotí všechno podle toho, jak je co výnosné. Proto mi většinou přinášejí jen samé zbytky. Od tebe však vyžadují ty nejkrásnější chvíle tvého života, třebaže hmotná návratnost tohoto vydání je sporná. Když si navykneš žít pro mě, hned jsi v pokušení, aby ses také zařídil na můj účet. Láskyplné zaslíbení a obětování každého okamžiku pro mne, ve jakož i oddání se mi bez okamžitého příslibu rychlé návratnosti toho, co obětuješ, ti stále připomíná, abys mé povolání nechápal jen jako zaměstnání, nýbrž jako službu, a žádnou výdělečnou činnost ani dobývání chleba vezdejšího. Rozpomeň se, že na celém světě stoupá dennodenně tolik slov mé chvály, tolik úkonů opravdu nezištné a čisté lásky ke mne. A hned vidíš, že je zde aspoň jedna z nemnohých škol nezištnosti a čiré lásky, která nespolehá na okamžitou návratnost svých vydání, na hmotné odškodnění.

Váháš, jestli jsem toho hoden? Zkus se cvičit v opravdové, nevypočítavé lásce, která nehledá sebe! Nasloucháním mého Slova, pronášeného tvým srdcem i tvými ústy ti nabízím znamenitou příležitost povznést krátký čas tvého života do věčnosti. Především tobě nabízím tuto možnost uvolnění času, do něhož je uzamčen tvůj život, především tobě, třebaže ji otevírám všem ostatním.

Všechno zakládám na svém vyšším nadání. Z pouhé lásky +e vyšším nadáním povznáším nad tvůj stín. I když se ti zdá, že něco máš sám od sebe nebo svým přičiněním, ze svého nadhledu vidím tvou naivitu. Všechno, co máš, máš koneckonců z mého vyššího nadání. Bez naprosté zakotvenosti ve mně a stupňující se vznešené zamilovanosti do mne v sobě i v ostatních lidech a do sebe i do svých bližních ve mně, bys dříve nebo později upadl do hrozné závislosti na věcech světa a strašné duchovní zkázy. Jenže získání zkušenosti, že všechno je koneckonců jen moje vyšší nadání, tajemně proměňuje tvůj šedý úděl v pestrou zahradu, vynález zkázy v požehnaný a čistý zdroj nesmírné síly a úžasné perpetuum mobile. Hledáš a snažíš se osvojit si tuto zkušenosti jen v ráji svého srdce? To není špatné, ale mohlo by to být scestné, kdybys přitom zapomínal na ostatní. Jinak si někdo bude myslet, že je to nějaké opium nebo nějaká

duchovní hygiena, k níž stačí splnit jenom vnější úkony. "Beze mne nemůžete nic." Stačí to uznat a prosit o všechno vyšší nadání. Vrchol vyššího nadání je v nezvratném dosažení mé dokonalosti. Proto prozař celý život nasloucháním mého Slova, opakovaně pronášeného tvým srdcem i ústy, a dám ti všechno vyšší nadání potřebné k dosažení cíle, k přemožení všech překážek, kterou jsou na tvé dráze, vedoucí k cíli. To je základ rozmluvy se mnou - mé Slovo, opakovaně oživované ve tvém srdci a tvých ústech a tak tebou naslouchané. Nemysli si, že přitom mlčím. Dej mi přitom příležitost k mému tajemnému projevu a zachovej pro mne čas mého volání a svého pokojného naslouchání. Rozmluva se mnou, častá a pravidelná, je však příkladná. Je však ještě víc. V ní vyšším způsobem inspiroji tvé životní dílo a posiluji tě v úsilí za dovršenost zahájeného díla. Jednal bys pošetile, kdybys přehlížel tuto pravidelnou rozmluvu mne s tebou pro povznesení tvého omezeného času do věčnosti. Neexistuje žádné smysluplné zdůvodnění, že by tě to omezovalo ve správě svěřených záležitostí. Je to jako chtít jezdit o závod s ostatními a nedoplňovat pohonné látky. Všechny výmluvy se podobají tvrzením hasiče: "Nemám čas zdržovat se u benzínového čerpadla, když jen tak tak stihnu objíždět všechna místa, kde mi něco hoří."

Nejsi založen jen pro tvořivou práci a skvělé vnější výkony. Potřebuješ soustavnou duchovní obnovu, osvěžení a doplnění a rozvíjení duchovních sil. Každý, ale ty zejména, jsi průtokem mého vyššího nadání. Od křtu jsi obecně povolán k tomuto úsilí. Proto přes tebe všeobecně protéká veškeré vyšší nadání ode mne ke kultivaci celého lidstva a zušlechtnění celého světa. Všechny starosti a bolesti lidstva ti obecně patří, už proto, že mi od křtu patříš. Tak nyní vytvářej uprostřed celého světa moje rozepjaté paže, abys nepřetržitě povznášel všechny útrapy a strasti lidí i celého člověku svěřeného tvorstva a jejich prosby a potřeby na naejvyšší místa.

Proto ti kladu do rukou zvláštní postup k povznesení tvého omezeného času k věčnosti, kde tvé díky, chvály a prosby vyjadřují všechny nálady tvé duše a všechny tvé potřeby. V těchto chválách vyzpívá tvá duše všechen žal i radost. Všechno, co tě tíží a děsí, všechno, v co doufáš, a o co prosíš, všechny vzlety tvé vděčnosti, bázně a lítosti vůči mně a našemu věčnému Otci i naší panenské Matce jsou tu vysloveny. A já přitom účinně povznáším tvou lidskou duši, se všemi jejími potřebami a touhami.

Už nejsi sám, ale jako prst na stejné ruce, zdánlivě oddělený a samostatný, přesto v mém tajemném těle srůstající v jeden a tentýž nedílný celek. Přesto, že vím o tvých strastech a radostech, nezapomeň je vyzpívat a radostně přednést. Jedině tak budeš příkladem ostatním, kdo jsou s tebou duchovně spojeni, ale ještě to neví a nedovedou se z toho ani těšit, ani z toho čerpat posilu. Avšak ani ty nezůstaneš zkrátka. Nejenže nějak přispíváš do mého tajemného těla, ale tak ty jsi během těchto chval a oslav naplněn mým odkazem, jakož i mým dávným prouděním dějinami. Voláš ke mně s radostí i z žalu, takže se od tebe ozývají vzlyky proroků, pláč kajících všech dob, hrdinský vzmach mučedníků, horlivost apoštolů, svaté nadšení vyznavačům posvátná bázeň panen. To všechno se jako požehnaný proud slévá v jednu úchvatnou symfonii, přesahující všechny hranice času a omezení prostoru. Ale především se přitom s tebou raduji i pláči já i naše společná panenská Máti. Přijímáš tu hudebně pulzující intuici jako dech z mých úst. Naše společná panenská Maminka vybírá z onoho volání věků to nejkrásnější vyjádření tvých potřeb, jak si je lidstvo vynalézá během putování dějinami.

Ježto s tebou zpívá naše panenská Matka každým kouskem své bytosti, tedy ti zrovna také ukazuje, co vyjadřují moji věrní a jak úchvatné je jejich volání, že tomu ani sám neodolám. Jejich krátké životy ti představují všechny moje miláčky jako vznešené postavy, jejichž radosti a žaly dosahují až na nejvyšší místa, třebaže se vždy dovedou ztišit a nacházet svou posilu právě ve vroucím, opravdovém a velebném chvalozpěvu. Aspoň vidíš, že moji nejmilejší nebyli zdaleka jenom apoštolové, ale vždy především mými miláčky. Právě hudba jejich pulzujícího srdce, kterou jim vnukám, z nich dělá apoštolové, ba i přináší hojné ovoce a takový užitek jejich úsilí.

Kolikrát na tebe dopadá osamělost ve službě, kterou mi obětuješ! Hudba tvé pulzující intuice, vycházející z mé vyšší inspirace, rozprostírá tvůj omezený čas do věčnosti. A tobě ukazuje, že tou cestou, kterou kráčíš, nejdeš sám, ale že mnozí moji milí krácejí někde před tebou i vedle tebe a ty o nich nevíš. Dovedou najít ve mně, v důvěrné rozmluvě se mnou pomoc a oporu, neboť ji nehledají u lidí a marných zábav. Nalézají oporu a spočinutí ve mně, ve kterém můžeš všechno, protože tě opravdu posiluji. Nejsi osamocen, když se spojuješ s chvalozpěvem naší panenské Matky k naplnění tvého času hlubokým smyslem navěky. Tak se spojuješ s mnoha dalšími na celém světě. Tak tvoříš článek tajemného řetězu rukou i srdcí. Spolu s ostatními zachycuješ duše, o jejichž záchranu usilujeme. Současně se dotýkáš mého Nejsvětějšího Srdce, nalézajícího se jen malý kousek pod Neposkvrněným Srdcem naší společné Matky.

Brzdí, omezuje a zatěžuje snad někoho tato tajemná služba lásky hodinu za hodinou? Snad jen ty

přemoudřelé brouky Pytlíky, kteří by ji chtěli libovolně nahrazovat podle svých okamžitých nálad a pohnutek. Ti pak prožívají podivný příznak vyprahlosti a vyhořelosti životního paliva. Jak by mohli obstát proti náporu světa s jeho skvělou a lákavou nabídkou? Na každého mého miláčka, ale na tebe obzvlášť doráží vládce světa. Proti tobě se také soustřeďují nepřátelé moji a naší společné panenské Matky. Přijmi naši nabídnutou ruku a zachováš si vyšší nadhled, povzneseš se nad spotřebitelství, nepropadneš světu, který se v boji proti mně a našemu nekonečnému Otci i naší panenské Máti Církvi neváhá ohánět ohledy na tvá práva jako člověka.

Pokračuj v díle svatého Jana Sarkandra, který ani ve chvíli největších úzkosti nezapomínal na mne, a když nemohl vykloubenýma rukama obracet listy, obracel je jazykem. Přijmi z jeho rukou, z rukou velkého moravského hrdiny, jako perly a chloubu naší panenské Máti tento ohmataný odkaz, aby ti také byl posilou. Zde najdeš zdroj čisté energie a nadlidské síly. S ním můžeme vyrazit vzhůru za svou životní Hvězdou, vzhůru a neubírat plyn...

+ + +

NA OSTROVĚ

Na ostrově jsem vysadila strom
a doufala že naše srdce
spolu porostou
Jeho kmen však sílí
paže mé nestačí
aby ho obejmuly
Prosím přijď a obejmem ho spolu
Jeho dřevo potáhne nás výš
Počítej však s tím že jen
dotekem dlaně na mě uvidíš

Eva Lopourová

+ + +

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (1)

I. Ústní podání o Hoře svatého Klimenta

Ústním podáním /tradicí/ se rozumějí ty zprávy, jejichž zdrojem nejsou písemná svědectví přímých svědků, nýbrž paměť a vyprávění lidu. To ovšem neznamená, že by se ústní podání časem nemohlo zaznamenat také písemně. Avšak v takovém případě musíme mít stále na paměti, že jde pouze o písemné zachycení nějakého vyprávění, slyšeného od druhých lidí, kteří o věci také už jen slyšeli, ale nebyli jejími očitými, přímými svědky. A čím je takový zápis vzdálenější od události, tím obezřetněji a soudněji se musí přijímat.

Záhadnost a tajemná přitažlivost Hory sv.Klimenta byla zatím objasňována převážně ústním podáním, přecházejícím po staletí od úst k ústům, od jedné duše ke druhé. Toto podání uvádělo následující:

Předně říkalo, že trosky, dnes opuštěné, bývaly kdysi klášteřem, v němž bydlel sv.Cyryl se svými učedníky a vyučoval je tam na slovanské kněze. Hned po příchodu sv.Cyryla a Metoděje na Moravu (r.863) dal prý kníže Rostislav, jenž sídlil na Velehradě, vystavět podle přání svatých Bratří klášter na kopcích v dnešních buchlovských lesích poblíž nynější osady Osvětimany. Tam Bratři ze Soluně překládali Písmo sv. do staroslověnštiny a cvičili bratry na kněze. Kníže Rostislav dal postavit u kláštera i kostel, kde slovanští apoštolé uschovali ostatky sv.Klimenta, které přivezli s sebou na Moravu. Tím byl kostel zasvěcen sv.Klimentovi, a lidé začali říkat Svatý Kliment celé hoře. Kostel s klášteřem byl obehnan hradbami a chráněn tvrzí. Je možné, že nějaké budovy zde stály již před příchodem soluňských Bratří, a že jim Rostislav dal "horu" jako zátiší vhodné pro jejich práci. Svatí Bratři odnesli ostatky sv.Klimenta do Říma roku 867.

Dále se v lidovém podání připomínalo, že sv.Cyryl dokonal svůj velečinný život v Římě roku 869. Tam byl pohřben s nejvyššími poctami v chrámu sv.Klimenta, v blízkosti ostatků, které svatí Bratři přinesli do Věčného Města. Svatý Metoděj zesnul podle církevních dějin na Moravě roku 885. Podle pověstí byl prý pochován zde, v kostelíku sv.Klimenta. Jeden z "Životů sv.Metoděje" sice výslovně říká, že první moravský arcibiskup "byl pochován v hlavním chrámě moravském na levé straně za oltářem Panny Marie ve stěně." Pověst ale vysvětluje přenesení Metodějova těla ke sv.Klimentu tím, že úhlavní nepřítel a ničitel Metodějova díla, německý biskup Wiching, chtěl zničit také Metodějovo tělo. Ve snaze uchovat je nedotčené, přenesli je

prý Metodějovi žáci tajně ke Svatému Klimentu do vzdálené lesní pustiny. Arcibiskupské odznaky prý nechali v původním hrobě - snad i s jiným tělem - aby oklamali Wichinga, kdežto ke Svatému Klimentu prý přenesli jen samotné Metodějovo tělo...

Ve vysvětlování dalších událostí se však ústní podání rozdujuje: Jedna verze tvrdí, že Metodějovo tělo zůstalo na Klimentku. Druhá obměna říká, že je Wiching vystopoval i tam, a aby nebylo zničeno, že prý je žáci věrní Metodějovi přenesli zpět do Starého Města - Veligradu; uložili je prý na epištolní straně v lodi hřbitovní kaple tehdejšího ústředního hřbitova, tj. v kostelíku, nad kterým je nyní zbudován "Velkomoravský památník *Na valách*" v bývalé "Šildrově zahradě". Tato obměna je však poměrně nedávná: vířila hladinu veřejného mínění hlavně po roce 1949. Tehdy byla v jižním rohu zmíněného, právě objeveného kostelíka nalezena kostra muže celkem zdatného, se srostlými zlomeninami kostí na noze i na ruce. A podle starého podání prý Metoděj uklouznul při nalezení Klimentových ostatků na Krymu, zlomil si nohu a pak kulhal. Lebka ležela asi 10 cm dál od kostry, než by měla být, jako by sem bylo tělo přeneseno už rozložené a lebka byla odsunuta při uložení, možná spěšném (ze strachu před Wichingem?). Posun se však může vysvětlit i tlakem a posunem půdy. V roce 1949 se sem lidé přibližovali od hlavní ulice po kolenou, s modlitbou a v slzách...

Dále se v lidovém podání uvádí, že po smrti obou slovanských apoštolů se moravští mladíci s povoláním ke kněžskému životu dál vzdělávali na kněze u Sv.Klimenta. Když v roce 1080 nečekaně nařídil papež Řehoř VIII. jenom latinskou bohoslužbu v celé západní církvi, i Slovanům, museli se slovanští mniši odstěhovat z kláštera, Rozešli se jako poustevníci po okolních lesích a klášter zůstal opuštěn...

Konečně lidové podání říká, že se tam později někteří mniši vrátili. Žili pak jako poustevníci přímo u chrámu na svatoklimentské Hoře. Opatrovali klášter i kostelík a uchovávali tak vzpomínku na svůj řád a svůj dávný úkol. Znovu přibírali mezi sebe nadané mladíky. Učili je číst a psát staroslověnským jazykem, ale tito učedníci nebyly prý svěceni na kněze. Žili jako poustevníci buď na této hoře nebo na jiných místech.

Lid je nazýval "*černokněžníky*", ale nikdy jim nepřisuzoval zlé věci. Jejich počet neustále klesal (Č.Kramoliš, Na Klimentku, Povídky o hoře svatoklimentské, Brno 1935 Vyd. Občanská tiskárna., 2.vyd. s.14-15.).

Je tu několik pozoruhodných věcí. Tak např. už sám název "Hora sv.Klimenta" není ani vymyšlený, ani nový. Dne 17.února 1401 uděluje olomoucký arcibiskup Jan Mráz několika novým členům kláštera u sv.Tomáše v Brně oprávnění zpovídat a rozhřešovat. Mezi nimi je i "*bratr Šimon z Hory sv.Klimenta*" ("*Symon de monte sancti Clementis*" Viz "Augustiniánský archiv" sign.44-48 b; Viz též: J.M.Veselý, Svatoklimentský listář, Řím 1969 Angelicum, s.37.)

Již tehdy byla tedy úředně známá kaple i Hora jako jeden nedělitelný posvátný celek, když se do církevně právního dokladu vkládá název "*Hora sv.Klimenta*" a ne pouze "*kaple*" či "*klášter*". Ve východní Církvi se slovem "*hora*" označoval prostě klášter na hoře. V "*Životě Metodějově*" se říká: "*Hle, bratře, my dva jsme byli souspřeží a táhli jsme jednu brázdu, a já jsem skončil svůj den a padám na liše. Ty pak miluješ velmi horu, ale kvůli hoře neopouštěj své učení* (na Moravě). *Neboť čím pák můžeš být spíše spasen?*" (Život Metodějův, 7.)

Lidé odcházeli do kláštera, aby našli v samotě snáze Boha. Podle Písma se však styk Boha s lidmi většinou uskutečňoval na hoře: Abrahám, Mojžíš, i sám Spasitel - na hoře Tábor, Olivetské, atd. Také sv.Cyryl a Metoděj mohli mít svou "Svatou Horu".

Samotný tvar jména "Kliment" a nikoli "Klement" ukazuje na vznik pojmenování pod řeckým vlivem (e : i).

Významná je i Kramolišova zmínka, že lid nazýval svatoklimentské poustevníky "*černokněžníky*". Východní mniši se totiž nazývají "*černořízci*", protože nosí "*černou řízu*", čili černé řeholní roucho. A řeholní kněží se proto nazývají "*černoryzci*" - "*černé kněžstvo*". Moravské označení "*černokněžník*" proto mohlo být staroslověnsko-moravského původu; mohlo prostě označovat staroslověnsko řeholní, tj. "černé" kněze. Toto označení se zřejmě vžilo a zůstalo i tehdy, kdy už vlastně nešlo o kněze, nýbrž o prosté poustevníky. Ohlas této myšlenky máme podán i jinde: "*V okolním lidu se udržují zkazky, že tu v lesích na Klimentku měli klášter černí mniši - slovanští kněží, vyučení sv. Metodějem, jenž tu s nimi žil, kázal a byl pohřben vsedě za oltářem... Ostatní mniši klimentští byli prý ukládáni k věčnému odpočinku na blízkém 'Očásku', jehož temeno má jméno 'Hroby' od homolovitých kopečků hojně tu roztroušených. Podle lidového podání kázávali sv.Metoděj a jeho kněží na skalisku dosud zvaném 'Kazatelna'" (A.Procházka - F.Kalousek, Pověsti, paměti a příhody z Bučovska, Slavkovska a Vyškovska, I, 1940, s.23-25; V.Hrubý, Hradisko sv.Klimenta, Brno, s.16; Také mnich Chrabr z Klimentovy školy, je "*č rno-riz 'c*", Viz: Magnae Moraviae Fontes Historici, III, Brno 1968*

Ústní podání shrnuté Kramolišem nebylo zachyceno písemně naráz celé. Některé jeho prvky jsou mladé, kdežto jiné mohou podle Hrubého "*sahat až do doby, do níž se hlásí svým obsahem.*" Byly tu i snahy dát prostě všem prvkům vědecký ráz a podklad. Např. již Wolny tvrdil, že "*zbytky kaple na Hoře sv.Klimenta jsou velikou pamětihodností ze začátků křesťanství na Moravě.*" Protože však Wolny - ač jinak na své možnosti byl velmi kritický - příliš důvěřivě opíral toto své tvrzení o listiny a poznámky padělané a podvržené Antonínem Bočkem, proto nemá tento jeho závěr o velkomoravském původu kaple sv.Klimenta vědecky průkaznou hodnotu; dá se zařadit nanejvýš mezi doklady z písemně zachovaného ústního podání, z tradice. Totéž se musí říci i o většině spisů Františka Příkryla, a o mnohých dalších (G.Wolny, Die Markgrafschaft..., sv.IV, s.176; A.Boček, Codex diplomaticus et epistolaris Moraviae, I, 137, 32; F.Příkryl, Sv.Kliment u Osvětiman, 1890, s.24; F.Příkryl, Sv.Cyryl a Method v upomínkách památek starožitných na Moravě, 1905, s.9.).

Celý kraj kolem Starého Města - Veligradu má přímo okouzující půvab. Hlavně pravá strana Pomoraví, se třemi význačnými vrchy - Holým kopcem, Buchlovem a Modlou - Barborkou, a se zalesněnými zvlněnými hřbety Chřibů, do nichž zapadá i Hora sv.Klimenta. Chřibské "hory" a lesy bývaly bezpečným útočištěm v dobách válek a loupeživých nájezdů. Bývaly vždycky ochrannou hradbou proti Němcům. Ale bývaly také dějištěm tajemných pohanských obětních obřadů, zpěvů a tanců (Modla, Čertovo sedlo, Čertova skála, atd.). O tom všem si vyprávěl i zpíval lid moravského Slovácka. Nesčetná místa jsou posvěcena i zkazkami ze začátků cyrilometodějského křesťanství (Metodějova studánka, Klimentek, Metodějská cesta, Svatá voda, Svatá Hora, Kazatelna, Hroby, aj.). (Viz: Sbíрка "Kyjovsko v bájích a pověstech", Kyjov 1945 Nakl. Osvobozené Kyjovsko.)

Je opravdu velmi těžké spolehlivě zde rozhodnout, co je pravda a co je výmysl, co dějiny a co zkazka. "*Přesto však je síla a houževnatost místní tradice s velkomoravskými motivy nanejvýš z zajímavá*" - říká Dr.Hrubý - "*neboť odpovídá nápadnému soustředění sídlišť z IX. a X. století v prostoru od řeky Moravy až k samým Chřibům. Ovšem v chřibské lesnaté oblasti nebyl dosud prováděn větší archeologický výzkum, takže tu vládne právě jen ona přebujelá tradice, dohady a nejistota.*" (V.Hrubý, Velkomoravské hradisko sv.Klimenta u Osvětiman, Brno 1961 Vyd.Moravské museum, s.6-8.)

Ke vzniku a šíření této nejistoty přispěli podle Hrubého různí nadšení vlastenečtí spisovatelé, kteří vydávali bajky za skutečnost; dále pak někteří samozvaní archeologičtí badatelé, kteří v každé hromadě hlíny viděli velkomoravské mohyly a hroby, a v každém shluku kamenů spatřovali rozvaliny cyrilometodějských chrámů a vyvrácené velkomoravské paláce, jindy zas v přírodních zvlněních půdy "objevovali" obrovské staroslovanské valy či příkopy; konečně i ti fanatičtí náboženští zanícenci, kteří ve chvílích údajného "věšteckého jasnozření" tvrdili, že zde zahlédli i Metodějův hrob... Je třeba vědecky očistit také Horu sv.Klimenta od všech těchto "nánosů". J.M.Veselý OP (Pokr.)

+ + +

N A D Ě J E

Každý myslí

Že třešň chutná sladce

Ale sladší je doufání

Které je skryté v pecce

Eva Lopourová

+ + +

Brněnská akademie duchovního života ct.Patrika Kužely OP: Dopisy (1)

Dopis staršího Bratra

Milá duše!

Připrav se na můj příchod a mé přijetí! Přicházím v tom, co je Ti nejpřirozenější, jako je Tvůj každodenní chléb! Jak mě přijmeš? Uč se od naší společné panenské Matky! Jen jednou jedinkrát mě přijímá celého a živého, stačí jí to, aby se stala slavnou navěky. A co Ty? Po kolikáté mě už přijímáš, a pořád nic? Podléháš tomu nepůvodnímu zmatku své přirozenosti? Vážneš ve světě? Dáváš se ovládat spíše lživým duchem světa, než mnou, který ho vznešeně přemáhám?

Chceš mě přijmout v celé mé slávě i v tom mém slavném ustanovení uprostřed Tvého všedního dne? Mohu tě povznést a ještě víc oslavit. Snaž se o čtyři věci, jimiž se vyznačuje naše společná panenská Máti, která mě z Ducha přijímá za svého! Které to jsou? Čistota, poznání našeho Otce,

pokora a svobodná touha.

Od začátku svého početí je naše společná Matka čistá ode všech hříchů a od každé náklonnosti ke hříchu. Proto jí po svém poslu vzkazují: "Zdravím Tě, plná veškerého nadání, jsem s Tebou!" Co je mého vyššího nadání, to je čisté. Toužíš po plnosti vyššího nadání? Chceš mě jaksepatri přijmout? Přiblíž naši panenské Máti svou čistotou! Očišťuj se!

Zkoumej povahu svého svědomí! Nalézáš tam něco, co se mi nelíbí? Pak to přede mnou a před mým prostředníkem vyznej! Co se Ti zdá nejtěžší, nejošklivější a nejpotupnější, tomu se nesnaž ani na okamžik uniknout! Ber to na sebe! Tím se očišťuješ a budeš stále čistší. O jiných křehkostech, které jsou všední a běžné, a kterým se nemůžeš vyhnout, mluv stručně a bez obav!

Vyprošuj si však probuzení vyšší lítosti, přesahující Tvou lidskou přirozenost! Vyprošuj si zkroušenost ducha a upřímnou trpkost nad všemi svými hříchy! Pros, aby Tvá touha konat vše dobré a vyvarovat se všech hříchů byla upřímná a došla naplnění! Přitom všem si vyprošuj pevnou víru a vroucí důvěru v našeho všemohoucího Otce! To jsou věci, které vedou k odpuštění hříchu, aby *"víra Tvá tě uzdravila"*. Snaž se být čistý a podle naší společné panenské Matky a s ní přijmout mne, který jsem Tvůj Bratr a Spasitel!

Vyvaruj se zbytečně dlouhých zpovědí s množstvím slov! To by Tě zneklidňovalo. Působilo by Ti to nejistotu a úzkost. Říkáš ve zpovědi příliš mnoho zbytečných slov ohledně všedních hříchů? Chceš se omlouvat vlastními slovy a ospravedlňovat vlastními skutky, než důvěrou v Boha? Zůstaneš stále uzavřen pro mé vyšší nadání a poučení ode mně. Potom se ztratíš nadání k přesnému rozlišování mezi hříchem velkým a malým, těžkým a lehkým.

Nevynechávej nic, co jsi zvyklý vyznávat! Jinak Tě to rozruší a zarmoutí, jako bys žádné slavné usmíření se mnou nezažil, ani nepřijal, a snad ani nemohl přijmout. To bys klesal do nejhoršího hříchu, z něhož bych Tě nemohl zachránit, kdybys pochyboval o mé stále k usmíření nabídnuté bratrské i otcovské ruce. Ve Tvém svědomí by zůstávala podivná niterná úzkost, strach z neznámého, přirozená sebeláska. Jenže tam přece má být víra, naděje a láska, jež do Tebe toužím vlévat.

Moje pravé poznání je Ti nepřístupné bez čistého svědomí. Naše panenská Máti Tě v tom vždycky převyšuje, jako navěky převyšuje všechny tvory, kteří kdy byli, jsou či přijdou. Tato naše Matka je hned po mně, který jsem svrchovaná Moudrost. Zdá se Ti to nadnesené, když tak o sobě mluvím? Bylo by to nadnesené a pyšné, kdybych byl jako Ty. Jsem, který jsem. Přestože Tě naše společná Matka převyšuje, jako i všechny tvory, když jí můj vyslanec zvěstuje poselství, *"ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat."* **On ji však uklidňuje: "Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." **Naše Máti se ho ptá: "Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám?"** A dozvídá se: *"Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, syn Boží... Vždyť u Boha není nic nemožného."* **Sotva to slyší, hned tomu dobře rozumí. Nato je více poučena mým vyslancem, a ještě víc Duchem pravdy, kterou jí vdechují. Naše Matka říká: "Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova!"** **Zatímco ji náš všemohoucí Otec povznáší na nejvyšší místo, ona se co nejloubeji poníží. Tomu ji učím svou svrchovanou Moudrostí. Povznesení ob stojí pouze v poníženosti. To vidíš nejlépe na mých poslech, kteří se zdráhají splnit uložené poselství: pád andělů. Co mně převyšuje jako Tvého Bratra a Spasitele? A co je poníženějšího, než služebnice našeho věčného Otce, jako je naše společná Matka?****

Odevzdává svou vůli do vyššího plánu a vzkazuje mi po mém poslu: "Ať se mi stane podle tvého slova!" **Sotva to slyší Duch našeho Otce a můj, líbí se to svrchované Lásce natolik, že mě hned posílá do lůna naší panenské Máti, abys měl Bratra, který tě vysvobozuje ze všech útrap.**

Dej se poučit od naší společné Matky i od mého posla, jak mě máš přijmout do své lidské přirozenosti! Přestaň mě už konečně přijímat jako bych byl jen něčím, výživným pro Tvůj žaludek! Přestaň mě stravovat v sobě a promarňovat mou úžasnou přítomnost. Zkus mě přijmout jako Bratra, který je Ti tak důvěrně blízký, že se Ti sděluje ústy jako něžným polibkem! Dopřej mi, abych tě stravoval svou přítomností, v níž se vytrácíš, ale já se dobře starám, aby se nikdy neztratil! Potom se rozsvítíš jako živý maják a zahřeješ své okolí jako něžné pohlazení. Nech se mnou strávit! Potom Ti nic lidského nezabrání v uplatnění se jedinečného záměru, který má s Tebou náš Otec od věčnosti. Nech ve svém srdci vzplanout rozhořet požár lásky jako odpověď na záplavu vyšší lásky, plynoucí k Tobě v podobě bezpočtu hřiven a darů! Potom tyto hřivny uneseš k prospěchu sebe a druhých a

ostatního tvorstva a k oslavě našeho věčného Otce. Tvůj starší Bratr a Spasitel

+ + +
Dal jsem ti svobodu
Abys mně miloval
Nemohu vládnout tvojí víře
Dal jsem ti víru
Abys mi daroval
Ale ty nechceš vědět
Že nemůžeš dát víc
Než svoje selhání
Abych je ve vítězství proměnil

Eva Lopourová

Dopis Tvé Matky

Milé dítě

Na slavné hostině je přítomen můj jediný Syn věčného Otce. A Tebe zvu k účasti na této hostině. Chceš se jí jaksepatří účastnit? Chceš náležitě využít svého pozvání? Zkus to jako můj Miláček! Je přece zvláštním poslem této lásky. A já, Tvoje Matka, ho přijímám za svého Syna a Tvého Bratra podle ustanovení věčného Otce. To je ten řečený "Orel", který se vznáší k výšinám. Sama radostná zvěst v jeho podání představuje velký vzmach k duchovním pravdám a povznesení k mystickému zření.

Nazýváme ho Orlem. Je přece zvláštním poslem lásky - a to nejen přirozené, lidské lásky, ale hlavně vyšší Lásky. Avšak také Tebe uprostřed celého lidstva Ježíš miluje zvláštní láskou. Víš, že miluje všechny lidi? Každému dává dostatek vyššího nadání k dosažení dokonalosti. Některé miluje ještě víc. Tak vybavuje svého Miláčka Jana pro zvláštní dílo svědectví lásky. Dává mu účast na svých předních zázracích. Jemu se také zjevuje po Zmrtvýchvstání. Ani jeho nejbližší učedníci ho nemohou poznat. Zato Miláček Jan ho poznává hned. Nestačí mu k tomu nějaká zvláštní inteligence ani pouhé přirozené poznání. Čerpá své poznání přímo ze Srdce mého Syna do svého srdce. Zakouší jeho zvláštní přízeň jako vanutí Ducha. Můj Syn mu to vdechuje přímo do jeho nitra. Nadáním tohoto Ducha poznává mého Syna čili svého Bratra i po Vzkříšení.

To jsou velké posily pro zvláštní svědectví svrchované Lásky. Ale kromě toho je to Miláček Jan, kterého v nejtěžší chvíli pozemského putování mého Syna přijímám za vlastního. Do jeho náruče svěřuje i mne, panenskou Matku. "Hle, syn tvůj, hle, matka tvá" (J 19,26). Od té doby mám nové dítě. Stará se o mě. Já ho častuji úžasnými dary, jaké svět nemůže poskytnout. Stejným Duchem, kterým Miláček dýchá za svou Milou, aby ji posílil a vybavil svrchovanou Láskou a svou Moudrostí k zvláštnímu svědectví o mé Lásce, působí i v Tobě. Duch, který do Tebe vydechuje můj jediný Syn věčného Otce, je Duchem Lásky. Ta oživuje všechny ostatní Tvé ctnosti, včetně víry a naděje.

Víš, jak a odkud nabýt tohoto vyššího nadání? Přece ode něho, živého. Živý se Ti klade přímo do úst při mši svaté. Miluje Tě tak zvláštním způsobem. Proto neváhá položit sám sebe do Tvých úst. Přijmi mého Syna s celým Tělem do svého těla! Dopřej mu žít v Tobě životem věčné Lásky! Víš, jak přesným a určitým způsobem rozvíjet ten tajemný duchovní život z proměněného Těla? Svěř se mi do vedení! Jako se mi svěřuje ten nejmilejší z přátel mého Syna! Ujímám se Tě jako Matka. Mohu Tě lépe než kdokoli lidí přivést k náležitému přijímání mého Syna a Tvého Bratra. Díky svému tělu, které bezvýhradně dávám svému Synu, jsem s ním lidsky nejtěsněji a nejdůvěrněji spojena.

Jak dosáhneš živého vztahu k svému Bratru a Spasiteli mým prostřednictvím? Najdi si napřed nejdůležitější místo, odkud to budeš moci dosáhnout! Dům našeho milujícího Otce. Tam, jsem Ti obzvlášť nablízku. Jako potřebuješ pozemskou matku k pozemskému životu, tak potřebuješ mne, nebeskou Matku k životu duchovním. Náš věčný Otec Ti dává lidské srdce. Jenže takové srdce nedovede dětsky milovat, když je k tomu s mateřskou péčí nepřivedu. Nezapomínej na mě! Neopouštěj mě! Tvá láska a úcta ke mně Tě dovede k ještě většímu sebeuskutečnění ve svém Bratru a Spasiteli, než jaké můžeš dosáhnout přirozenými silami.

Chceš pokračovat v duchovním růstu jako dítě našeho milosrdného Otce? Svěř se mi! Pod mým vedením nesklouzneš do žádných krajností.

Jenže jak se mnou jít? Stav se za mnou nejprve v mém nazaretském domku! Tam začíná první dějství Tvé záchrany! Doprovod' mě do hor za příbuznou Alžbětou! Pojd' se mou do Betléma! Vydej se se mnou do domu našeho milosrdného Otce! Potom mě znovu a znovu podepři, až k Poslední Večeři a na Kalvárii! Zdá se Ti, že jsem Ti na přítež? Beze mně nedosáhneš návratu té nejlepší části Tvého těla, které svému Synu věčného Otce kvůli Tobě svěřuji, aby se Ti to tělo konečně vrátilo proměněné.

Jaký vztah mám k tomu, že můj Syn nakládá tak nešetrně s Tvým tělem, které mu svěřuji? Vydává se za oběť čistou, oběť dokonalou, oběť svrchovanou.

Jaký vztah mám k tomu svému tělu, které obětuji svému Synu, a on je obětuje dál, aby teprve on docílil jeho proměnění ve slavné hostině lásky? Tato otázka není náhodná, ani uměle stavěná. Ujasni Ti Tvůj dětiný vztah k našemu spravedlivému Otcovi i ke mně, jeho i Tvé panenské Matce.

Naše spása se z nejrůznějších protichůdných stran sbíhá jako v ohnisku na kříži. Právě u paty kříže Tě jednoznačně uchvátí i prostý lidský cit a porozumění mému Synu, který se za Tebe obětovává.

Možná Tě překvapuje, že se žádný z evangelistů nezmiňuje o mé účasti při Poslední večeři. Myslíš si, že mi můj jediný Syn zatajuje jako své Matce svůj záměr dát Ti tvé lidské tělo, které přijímá ode mne, panenské Matky, tedy také moje tělo, za pokrm? Omyl! Sděluje mi to zvláštním způsobem. Nezapomeň, že je to můj Syn, a že se Ti rozhoduje dát podstatu Tvého lidského těla a Tvé lidské krve, které má ode mě!

Konečně stojím také u kříže s mým Synem. Víš, co to znamená pro Matku jediného Syna věčného Otce? Mou účast na Tvé spáse. Tam se dovršuje to, že se stávám duchovní Maminkou také Tebe uprostřed celého lidstva. Nechápeš to? Obětí svého Syna na kříži jsem těsně spojena zvláště s Tebou uprostřed celého ubohého lidstva. Jinak bys marně hledal cestu k ztracenému Ráji. Slavná hostina lásky je nekrvavé pokračování jeho krvavé oběti na kříži. Proto je tolik závažné moje místo a úloha Matky Syna Božího ve Tvém náležitém přijímání svého Bratra a Spasitele ve Tvé každodenní potravě.

Mluvíš o nekrvavém ustanovení a vyvrcholení mše svaté při Poslední večeři a o krvavém ustanovení a vyvrcholení této oběti na kříži? Stejně můžeš mluvit o započetí a vyvrcholení mé oběti Matky Boží a zahájení a o vrcholu mého duchovního mateřství pro Tebe.

Jsem Matkou vrcholné oběti. Můj Syn přináší oběť. On sám je tou obětí. Náš věčný Otec si mne k tomu předurčuje, připravuje a uzpůsobuje. Zůstávám mu věrná a dávám souhlas k tomu k jeho výzvě. Jsem duchovní matkou Tvého vykoupení a tím se podílím na díle svého Syna. Hned při jeho prvním veřejném vystoupení říkám: *"Udělejte všechno, co vám řekne."* A tak to jde až na Kalvárii. Přináším největší oběť Matky, když zvláště za Tebe uprostřed celého lidstva vydávám svého jediného Syna. Rozjíměj o tajemství slavné hostiny lásky! Nech tak jako já, která za něho po devět měsíců dýchám, vydechovat z Tvého každodenního chleba proměněného v andělský chléb Ducha svatého do sebe! Dej se navěky oživovat a proměňovat jako jedinečné a neopakovatelné, původní Boží dítě! Když za Tebe, žijícího novým životem, dýchá můj jediný Syn Boží, přijatý v podobě chleba, už nežiješ Ty, ale žije v Tobě Ježíš. On sám za Tebe dýchá vlastním dechem. Dýchá nejen vzduchem, ale Duchem svatým. Tehdy za Tebe dýchám i já, Tvoje panenská Máti, líbeznou vůní svého dechu, jak to napovídá sama skromná květinka zvaná Mateřídouška.

Tvoje milující Matka

+

+

+

S T O P Y

Zanechala jsem tu stopy

Mokré šlápoty na oschlém chodníku

Někdo řekne to nic není

Ale takový déšť a takový vítr

Už nikdy nebude

Taky moje podrážky

Každým krokem více ochozené

Každým krokem blíž

Do země zaslíbené

Eva Lopourová

+

+

+

Moje dítě!

Všechny věci a události ve světě jsou pečlivě uspořádány podle mého plánu. Předě mnou není nic náhodného. Proto jsou nemístné Tvé námitky, co a jak bych mohl na světě lépe uspořádat. Nepůsobí zde žádný zákon schválnosti, který by Ti někdy chtěl ztrpčovat život. Nepůsobí tu ani žádný těkající motýl Štěstěny, pro niž by se Ti jednou poštěstilo a jindy naschvál přitížilo. Pokorně se skloň před tím, co činím, protože je to dobré!

Když se pyšně obracíš proti mně, pak mohu ve své všemohoucnosti dosáhnout Tvé záchranu nejrozmanitějším způsobem. Ty však marníš čas úvahami ohledně možnosti, že bych byl mohl připustit Vtělení své druhé Osoby i bez Tvého hříchu. Pravda zůstává pravdou, že se ode mne odvracíš, a já stanovím Tvou záchranu a obnovu obětí svého Syna, který přijímá Tvou přirozenost.

Přeji si Vtělení svého druhého Já, i to, že mám lidskou Matku. Tak vstupuje panenská Matka do mého plánu Tvé záchranu a obnovy. Přijímá tuto úlohu. Tak se stává prostřednicí Tvého Vykoupení.

Když zvu Pannu Marii v Nazaretě k vykupitelskému dílu, tak si ji pro to dílo také připravuji. Uskutečnuji vše, co chci. Dělam to způsobem, jaký se liší od Tvého způsobu jednání. *"Mé myšlenky nejsou vašimi myšlenkami a mé cesty nejsou vašimi cestami."* (Iz 4,3) Co konám, nečiním napůl, nýbrž dokonale a beze zbytku. Když něco stanovím, tak určuji také prostředky a postupy, jimiž se toho dosáhne. Přirozeně všechno dobré, co z Tebe vychází, nemůže vycházet z Tebe, uchýleného ode mne jinak, než ve spojení s příštím zadostiučiněním dosaženém smrtí mého Syna. Ani Maria se nevyvíká z tohoto všeobecného zákona. Plním ji milostí s ohledem na předjímané zásluhy a na předjímanou smrt mého Syna. Stává se prvním dítětem milosti jedině prostřednictvím Kalvárie.

Své dary odměřuji posláním, které je uloženo příjemci. Maria nemá rovného mezi tvory. Po lidské přirozenosti jejího Syna Božího nečiním na světě žádné podobné dílo. Je tedy vhodné, že jí dávám Milost, převyšující milosti všech svatých. Koho jiného z tvorů povolávám k tak těsnému přiblížení? Kdo kdy vstupuje do důvěrnějšího styku s lidstvem mého Syna, jež je prostředkem všech milostí zvláště pro Tebe spolu s celým lidstvem vůbec? Kdo je důvěrnějším prostředníkem Ducha svatého v díle Tvého posvěcení než Maria? Je nanejvýše vhodné, aby nebyla nikdy poskvrněna duchem světa a hříchu. Její panenské mateřství je mi vhodným důvodem pro to, abych ji už předem uchránil společného údělu potomků pramáti Evy.

Uznej, že naše panenská Matka je od počátku obdařena tajemným, hluboce rozumovým životem, a že je nadána plností darů mého Ducha svatého! Právě tím přesahuje všechny proroky a duchovní velikány lidstva.

Je plná milosti. Proto stále naplno zakouší se mnou život krásné svrchované lásky. Bezvýhradně se mi poddává. Tak ji lehce a snadno přetvářím ve svůj dokonalý nástroj. Jako průtok veškeré milosti neklade tomuto šepotavému vánku Ducha svatého ani sebemenší odpor. Sama se mi slavně zaslibuje. Jedinou její touhou je žít jen pro mě a plnit mou vůli. Oddává se mi tak bezvýhradně, že se docela zvláštním způsobem povznáší do mého Slova, jak je pronáším k Mojžíšovi, Izákovi, Abrahámovi, Jakubovi a k ostatním Otcům. Jako pravá dcera mého lidu nejenže zná hlavní příslibení, obsažené v mém Slově, nýbrž celým svým vnitřním životem se upíná ve svém myšlení a snažení k okamžiku, kdy může dát své tělo mému příslibenému druhému Já.

Také mnohé jiné dcery mého lidu vědí o těchto úžasných příslibech Božích. Proto sní o velkém štěstí stát se matkou budoucího Vykupitele. Vytvářejí si krásné ideály o svých dětech, že snad právě jejich syn je tím vyvoleným, na němž spočine můj Duch. Maria však nesní. Ví, jak sladký je Vykupitel. Ví, že je Králem králů a Knížetem pokoje. Ví, že vykupuje lid ze všech jeho nepravostí. Maria si nevytváří své sny, ani své ryze lidské ideály. Její ideál se shoduje s naplněním mé vůle. Na rozdíl od jiných dívek mého lidu nevztahuje Maria dílo Vykupitele na sebe, aby se snad prostřednictvím díla mého Syna nějak proslavila. Dovede na sebe úplně zapomenout. Celé její myšlení, toužení a snažení upoutávám já, povznesení mého jména a návrat mých dětí z vyhnanství do otcovského domu. Můj Duch svatý soustřeďuje všechnu ušlechtilost a skvělost mého lidu a překonává to svými dary. Můj Duch otevírá v Mariině nitru prameny svých milostí, aby se tudy vylévaly k uzdravení Tebe, hříchem postiženého, k Tvému osvěžení, ale i k probuzení života nového stvoření.

Celé dětství nazaretské Panny řídím svým Duchem. Tím ji vedu v jejích modlitbách, touhách a

záměrech, snahách a ideálech k uskutečnění vykupitelského díla. Z Ducha jí dávám nepochybné předjímání brzkého příchodu vykoupení lidstva a blížícího se naplnění mých příslibů. Můj lid, vystavený zkouškám své víry, se táže mého proroka: "Strážce, kolik zbývá z noci?" Tak se mohou současníci ptát Panny Marie: Jak pokročila noc? Kdy se rozední? A Maria dovede odpovědět: "Přichází jitro, ale ještě je noc." (Iz 21,12) "Radujte se, protože se už rozednívá, má duše to už ví, že se nový věk rodí ve mně." Maria je mnohem víc, než prorok Izaiáš. Svou milostí je mou skutečnou služebnicí. Spolehni se, že její vzdechy a modlitby urychlují příchod Vykupitele víc než volání všech proroků a patriarchů! Každý její den obsahuje myšlenku a touhu: *Maran atha! Přijď, Pane!*"

Marii dávám zakusit přijetí živého Krista pouze jedinkrát ve životě. Je dokonale připravena rozjímáním mého Slova. Toto jediné přijímání mého Slova jí stačí na celou její proměnu v mou první pomocnici Tvého Vykoupení. Tak Tě vede Maria nejlépe ze všech tvorů k náležité přípravě na přijímání mého Syna, takže to v Tobě způsobuje zázrak sverchované Lásky. S mým Synem, který je jediným Vykupitelem lidstva, je Maria první spoluvykupitelka. Přeji si, abys ji následoval jako další spoluvykupitel lidstva a světa.

Tvůj milující Otec

+ + +

Stvořitel

Mě nepotěší

Sněženky pod sněhem

Ale když sníh rozkvetne

V malých srdcích sněženek

Jak k sobě se choulí

Někdo povšimne si kvete sníh

Tedy Já jsem první kdo raduje se

Člověka stvořil jsem

A on mi připomene

Je dobré že tu jsem

Eva Lopourová

+ + +

Dopis z Lásky

Miláčku!

Maria je hlavním prostředníkem při Tvém vyprošování daru bázně Božích dětí ode mne. Andělova slova: "Neboj se, Maria!" (Lk 1,30) ukazují cestu. Zjevení anděla je vždy provázeno úlekem. Dobrý anděl přináší pokoj a jasno. Poselství Panně Marii o tom, že se má stát Matkou Boha, zvětšuje Tvou posvátnou bázeň. Je to bázeň panny zasvěcené Bohu. Proto se Maria ptá po způsobu, jak se to má stát, když muže nepoznává. Kvůli Bohu se jednou provždy zřiká všeho stvořeného i sňatku. Dokone i po andělově zvěstování chce zůstat pannou. Příslib blahoslavenství, vyhrazený těm, kdo se bojí Boha a jsou kvůli duchovním pravdám chudí, splňuje se na Marii. Král králů se vtěluje v jejím lůně. Lásky, která chce sloužit, se ptá po způsobech, jak na to. Obrat' se k Marii! Vyprosí Ti pravou bázeň Božích dětí. Vyprosí Ti odložení svého lidského přemítání a vypočítavosti. A staneš se kvůli Božimu království chudým duchem.

Anděl Páně nesdělují žádné logické důvody ohledně způsobu, jak se to má stát. Sdělují, že na ni sestoupím a že ji zastíní moc Nejvyššího. U našeho všemohoucího Otce není nic nemožného. Tím hned pokorné Marii vlévám dar síly k naprostému odevzdání se Otci, který může všechno. Maria plná milosti a lásky volá: "Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova." To je výkřik lásky přetvořující, totiž mého daru síly. Někdy pohybuji Tvým duchem tak, že splníš své dílo a vyhneš se všem úskalím, která Ti hrozí. Když není v Tvé moci dosáhnout výsledku lidskou silou nebo uniknout nebezpečí, já, který vedu Tvé kroky k věčnému životu, zasahuji a vzbuzuji v Tvé duši jistotu, jež vylučuje úzkost, přemáhá Tvou slabost a dává Ti sílu. Maria Ti vyproší dar síly, aby Tě touha po spravedlnosti vedla k horlivější službě Otci nebeskému ve svých bližních.

Když svatá Panna zdraví Alžbětu (Lk1,40), je to výkřik radostné lásky, která se touží sdělovat. Chce se dělit o své dobro. Maria, zdravící Alžbětu, se řídí darem nábožnosti. Tento dar Tě s vede

uctívat Otce svaté Rodiny, ale i samu tuto Rodinu se všemi jejími členy. Učí Tě dávat jí vše, čím jsi jí povinen. Vede Tě, dělit se o to nejlepší, co máš, tedy hlavně o Slovo našeho Otce.

Dávám Alžbětě poznat tento dar pobožnosti u Marie, který ji vede k cestě a službě Alžbětě. Proto ji hned vítá a oslavuje jako Matku Syna věčného Otce. Maria Ti nejspolehlivě vyprosí vlídnost a něžnost ve službě našemu Otci v svých bližních.

Když dochází víno na svatbě v Káně galilejské, inspiruji Marii, aby to první postřehla chápavým srdcem. Vedu ji sdělit to svému Synu Božím (Jan2,4). I když slyší, že nepřišla jeho hodina, pokojně věří dál v jeho všemohoucnost, protože nejlépe zná jeho Srdce. Jemně a důvěryplně mu sděluje tento stav. Je to úkon ctnosti prozíravé Panny a opatrné Matky. Já ji oplodňuji darem rady, aby prokazovala milosrdenství potřebným, a tak aby milosrdenství došla. Maria Ti vyprosí dar rady, abys věděl, kdy máš mluvit a kdy mlčet, a když mluvit tedy mluvit především s Bohem anebo o Bohu.

Maria dobře chápe, že ještě nepřichází vrcholná hodina jejího Syna pro Tvé vykoupení. Přesto říká ostatním kolem sebe: "*Udělejte, co vám řekne!*" Víc než kterýkoli jiný člověk doufá ve vyšší pomoc, i když se tato pomoc zdá být vzdálená a nemožná. K této ctnosti naděje jí přidávám daru vědění a umění. Proto povzbuzuje své okolí k podřízenosti vůči jejímu Synu Božím. Kdy se k tomu Maria odhodlává? Už se zdá, že už vypukne zármutek a slzy zklamání nad nedostatkem, bídou, a to v tento významný slavnostní den. Už se šíří pověřivé pověsti, že snad to, co svatebčané zakouší na svatbě, předznačuje novomanželům celý jejich další společný život. Dávám Marii vznešené vědění, takže pod prostým slovem: "*Ženo, proč mi to říkáš?*" odkrývá Srdce toho, který o něco později říká: "*Je mi líto zástupů.*" Blahoslavenství těch, kdo lkají, neboť budou potěšeni, se váže s darem vědění a umění, protože čím víc poznáváš svět, tím více vidíš, jak je smutný a hodný Tvé pomoci. Syn Boží činí zázrak. Všichni jsou potěšeni. A Maria ze všech nejvíc. Slyší, že díky jejímu Synu někdo chválí snoubence, že zachoval dobré víno až dosud.

Když po třech dnech Maria s Josefem nalézají Dítě Ježíše v v chrámě (Lk2,46-52), je to proto, že hledají a věří. Chceš nalézt? Hledej! Chceš přijmout? Pros! Maria věří svému Synu, ale to nestačí. K její ctnosti víry přidávám dar rozumu. Ten ji vede k hledání. Zjevná nepřítomnost Dítěte Ježíše jí působí silnější hnutí Neposkrvněného Srdce a starostlivé hledání. Když nalézá, říká Maria svému Synu: "*S bolestí jsme tě hledali.*" Ježíš odpovídá: "*Copak nevíte, že musím být v domě svého Otce?*" Inspiruji Marii, takže pocít'uje štěstí, že je jako Panna snoubenkou věčného Otce, který je Otcem Dítěte Ježíše, a že je Matkou Dítěte, které se zabývá záležitostmi svého Otce. Uchováva to ve svém Srdci. Pros Marii, aby Ti také vyprosila blahoslavenství čistého srdce! Pak uvidíš Boha jako ona.

Maria velebí Pána (Lk1,46-55). To v ní působí můj plamen lásky. Duch lásky věčného Otce a jeho Syna zušlechťuje všechno lidské. Na horoucí lásku pokorné Panny odpovídám darem moudrosti. Proto Maria objevuje a shledává Boha jako příčinu v každé věci. Tento dar moudrosti se u Marie zřetelně projevuje v okamžiku, kdy stejný Duch uchvacuje Alžbětu a dítě se v jejím lůně zachvěje. Úkonem daru moudrosti v Mariině ctnosti lásky je blahoslavenství pokojných. Tak Maria vnáší pokoj kamkoli přichází. Za to ji odměňuji radostí, jakou jí nikdo nemůže vzít. Pros Marii! Vyprosí Ti dar moudrosti, abys jako ona uměl o všech věcech usuzovat podle poslední příčiny. Pak zakusíš blahoslavenství pokojných, a jako ovoce okusíš i věčné radosti!

Tvůj Duch věčné Lásky

+ + +
Láska je bosý pastýř

Květy temnot v džungli natrhal
A práh noci položil
Zrána přišlo svítání
Poprvé obuté do dívčích střevíčků

Eva Lopourová

+

+

+

Chvála Tobě Hospodine
Za Lásku i věci jiné.
Chvála Tobě Kriste Pane
za život věčný a co se stane.

**Za dary, které jsi nám dal,
přijmi teď Duchu Svatý píseň chval.
Chválíme tě za Moudrost Boží,
vždyť není to lecjaké zboží.
Chválíme Tě za krásu mraků,
za to, že nežijeme bez zázraků,
které nám dáváš každý den
a není to mámení ani sen.**

**Chválíme tě za to že zlo se v dobro obrátí
A Ty držíš vždy osudu našeho ve svých rukou oprati.**

8.9.2003

Ladislava Lopraisová

+ + +
HOSPIC SV.JOSEFA

Alena nastoupila jako každý čtvrtek do osobního vlaku jedoucího směrem na Břeclav. Doběhla na poslední chvíli, udýchaná s vlající kapucí za hlavou, když ručička nepřehlédnutelných hodin na peróně nekompromisně ukazovala 8 hodin 50 minut. Zbývaly dvě celé minuty do odjezdu vlaku. Vlak se pomalu rozjížděl, když usedala na sprejem pomalované sedadlo, hned vedle průchodních dveří vagónu, ve kterém sedělo asi deset po jednom nebo po dvou roztroušených lidiček. Vlak se šopíral ve spleti kolejí, míjel odstavené vlakové soupravy, čekající snad na očistu či dobu jejich opětného rozjezdu. Sklopené drátové spoje, nádražní cihlové zaprášené budovy a siluety holých stromů, kterými mihotavě prosvítalo listopadové studené slunce, skýtaly podzimní obraz všedního dne. Vzpomněla si na slova své přítelkyně, která před nedávnem řekla: "víš, i když je mlhavo, má to své kouzlo" - a proč ne, i dnešní den má své okouzlení, jen je třeba se zadívat a nejen očima. Její myšlenky přelétávaly jasko střechy míjejících se domků - vyřídít několik telefonátů, odpoledne zajít za mamkou a hlavně nezapomenout koupit škvarky pro pacienta Františka, který na ně měl takovou chuť. Před nedávnem jí nabídl tykání. Potěšilo ji to. Vlak monotónně oddychoval, ostré slunce přivíralo oči a sladký spánek padl na víčka. Trhnutí vlaku ji probudilo a ke své hrůze zjistila, že právě vyjíždějí z Rajhradu. "Jsem prostě nemožná, příště si dám cedulku na krk s prosbou o probuzení", tiše vzdychla. Další stanici vystoupila a zamířila k osamělé nádražní budově, vystříženě jako ze starých českých filmů. I paní za okýnkem v modré uniformě jaksi zapadala do scénáře. "Kampak to bude?" eptala se. "Do Rajhradu." "Vlak jede až za hodinu, ale když projdete zahradami, dostanete se na silnici a za dvacet minut rychlé chůze jste na místě", a ukázala směrem, kterým se dát. "Určitě vás někdo svezde autem, tady jsou dobří lidé" dodala s úsměvem. Alena poděkovala a po krátké úvaze se rozhodla jít pěšmo. Cesta vedle kolem zahrad, polí a mohutného kovového stožáru elektrického vedení. Nikde ani živáčka. Mokro, pusto, jen šedé obrysy domků v dáli. Ticho neslyšně jako zmohutnělá mlhovina svíralo zemi, jen havranmi občas hladově křičeli a v hejnech kroužili nad její hlavou. Nohy se povážlivě nořily do bláta, nános narůstal každým krokem, hrozilo, že mazlavá půda boty spolkně. Připadala si jako na chůdách. pro vyhraném boji přece jen stála v celé své nádheře na silnici. "To bych chtěla vidět toho dobráka, který mi zastaví", pronesla s úšklebkem. V příkopě dřívkem odstranila hlínu z bot a vykročila rázným krokem po silnici, která se před ní vlnila jako had. Vítr se neviditelnými rukama opíral do zad a napomáhal rychlejší chůzi. Po chvíli se odhodlala a nemotorně zamávala na kolemjedoucí auto. Reflektory a dvoje oči upřely na ni zrak a zvědavě si ji prohlížely od poty k hlavě. Teprve páté auto zastavilo s hlasitým protestem brzd. "Prosím vás, nevzal byste mě do Rajradu, přešla jsem vlakovou stanici", vysvětlovala narychlo.

"Nastupte si" přikývl asi 30letý muž. "Kam máte namířeno?" po očku si prohlížel svoji stopařku. "Jedu do hostupce", odpověděla.

"Tam to znám", pokračoval mladý muž, "před nedávnem tam zemřel můj přítel. Vy tam pracujete?"

"Jako dobrovolnice, dojíždím tam jednou týdně". Mladík se na Alenu usmál a přidal plyn. Na křižovatce se rozloučila s "dobrým člověkem" a zamířila k hospici. Za chvíli otvírala vrátka vedoucí do areálu. Vyběhla do třetího poschodí, pozdravila se s Hankou a Dášou, vzala sáček se škvarky a malou čokoládou a zamířila k pokojům nemocných. V ošetřovně pozdravila sestry a všimla si tří lidí s objemnými taškami - "asi další příjem", pomyslela si. Dveře do pokoje, kde ležel František, byly otevřené a Alena vstoupila s úsměvem. Na chvíli se zarazila - postel v rohu místnosti chyběla. Oči naproti ležícího pacienty řekly své, nebylo třeba slov. "A já jsem se s ním ani nerozloučila", vzdychla. Viděla jeho tvář, posunky, pohyb vrásek v jeho obličejí, jeho mnohdy zápasný úsměv. Náhlé ohlušující ticho zaplavilo její nitro. Dech času se neodvratně nachýlil a není v naší moci jej zastavit nebo zpomalit. Alena se zahleděla z okna na plující těžké mraky na nebi a zporovala

dešťové slzy, které začaly stékat v tenkých pramíncích po skle. Jak pravdivá jsou slova její moudré babičky - žijme každý den jako by měl být naším dnem posledním, neboť nevíme dne ani hodiny. *Ruth Hrušková*

+ + +
PŘICHÁZÍME Z DÁLKY A DO DÁLKY JDEME

Přicházíme z dálky

a do dálky jdeme.

Jsme jak tuláci,
kteří zapomněli odkud jdou
a kde je jejich cíl.

Malé záblesky rozpomenutí se
na to odkud pocházíme
nás přivádějí
k touze se zase vrátit.

Přicházíme z dálky

a do dálky jdeme.

Trnitá cesta naší svobody
nás láká.

Toužíme po tom co jsme měli.
Tenkrát jsme zas toužili po tom
co máme teď.

Přicházíme z dálky

a do dálky jdeme.

Věčný koloběh.

Na začátku jsme věděli všechno.
Dnes cítíme a nevíme skoro nic.

A tak přicházíme z dálky
a do dálky jdeme.

19.10.2003

Ladislava Lopraisová

Zprávy: Na sv.Tomáše, 28.1.2003 složili sliby v laickém sdružení III.řádu OP bratři Patrik a Aimó a sestry Alžběta a Heřmana. Přejeme jim hojnost Božího požehnání a vyprošujeme jim od našeho Pána milost vytrvání na Dominikově cestě dokonalosti.

Ve dnech pátek 5.3.v 16.00 hod.a sobota 6.3. se koná v kostele sv.Michala v Brně postní duch.obnova s O.Tomášem pro terciáře OP a ostatní zájemce.
